

vacího řízení, zahájeného dne 27. listopadu 1921, nýbrž již v prosinci 1919 kupní smlouvou tvrzenou v žalobě, a byla rozsudkem procesního soudu první stolice ze dne 7. ledna 1921 a odvolacího soudu ze dne 4. února 1922 pouze formalisována a vymáhající straně přiřknuta. Jen nárok vymáhající firmy vůči povinné straně na zaplacení útrat odvolacího řízení 1290.90 Kč vzešel teprve za vyrovnávacího řízení, než tato pohledávka není nárokem ve smyslu §u 10 (4) vyř. ř., jenž má na mysli jen pohledávky z právních jednání dlužníka po případě vyrovnávacího správce, k nimž jsou oprávněni dle vyrovnávacího řádu za účelem dalšího provozování obchodu, nikoliv procesní útraty, jež dlužník jest povinen nahraditi straně v rozepři zvítězivší ve smyslu §u 41 a 50 c. ř. s. Nehledíc k tomu, sdílejí náklady sporu jako příslušenství právní osud kapitálu, jenž dle prvního odstavce §u 10 vyr. řádu nesměl býti zajištěn zástavním právem. Správně proto rekursní soud nepovolil exekuci ani k vydobytí hlavní pohledávky 24.226 Kč 60 h ani k vydobytí útrat odvolacího řízení 1290 Kč 90 h ani k vydobytí dalšího příslušenství. Z ustanovení §u 12 vyr. ř. jest zřejmo, že odlučovací práva, jež zanikla zahájením vyrovnávacího řízení, ožívou pouze, zruší-li se vyrovnávací řízení ve smyslu §u 56 vyr. ř., což se v tomto případě nestalo, neboť narovnání bylo soudně schváleno a vyrovnávací řízení prohlášeno za ukončeno ve smyslu §u 55 vyr. ř. usnesením krajského soudu ze dne 8. prosince 1922. Dne 23. října 1922 nebylo tedy dle §u 10 vyr. ř. přípustno ani nabytí nového soudcovského práva zástavního ani přeměna zajišťovací exekuce, provedené dne 26. listopadu 1921 v uhražovací exekuci. Z porovnání ustanovení §§ 49 a 52 vyr. ř. o soudním schválení narovnání a §u 55 o ukončení vyrovnávacího řízení jest zřejmo, že vyrovnávací řízení nelze považovati za ukončené usnesením, jímž se schvaluje narovnání, nýbrž pouze usnesením ve smyslu §u 55, jímž se vyrovnávací řízení formálně prohlašuje za skončené. V době podání exekuční žádosti, t. j. dne 19. dubna 1922 a v době provedení exekuce, t. j. dne 23. října 1922 vyrovnávací řízení nebylo tedy ještě ukončeno. Že vymáhající firmě přísluší po případě nárok vůči povinné straně na zaplacení celé pohledávky ve smyslu §u 53 (4) vyr. ř., jelikož dlužník pominul v seznamu věřitelů pohledávku vymáhající firmy, nepadá na váhu, neboť uvedeným předpisem nebyla změněna zásada vyslovená v §u 10 vyr. ř., že po dobu vyrovnávacího řízení nelze nabývat ani zástavního ani uspokojovacího práva soudcovského k věcem náležejícím dlužníku.

Čís. 2236.

Ve věcech nesporných jest dáno soudu na vůli, kterého vhodného prostředku chce použití k vynucení svého příkazu. Jde-li o vynucení nároku na vydání děcka, lze použití obdobně předpisu §u 346 ex. ř.

(Rozh. ze dne 6. února 1923, R I 43/23.)

Návrhu otcovu, by dle ujednání rodičů byla nezletilá dcera za příspěvní výkonného orgánu odebrána matce a předána navrhovateli, s o u d

prvé stolice vyhověl, rekursní soud usnesení potvrdil. Důvody: Pokud stížnost neuznává vhodnost volených prostředků exekučních, dlužno zdůrazniti, že nemůže se jednati o exekuci ve smyslu Šu 346 ex. ř., poněvadž nejde o vydání předmětů hmotných, neživých, nýbrž o vydání dítěte, kterážto exekuce vede se dle ustanovení Šu 353 a 354 ex. ř., upravena jest však také ustanovením Šu 19 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák., dle kteréhož jest dáno soudu na uvážení, kterého prostředku exekučního jako nejvhodnějšího v tom kterém případě jest užiti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Poněvadž vymáhající věřitel navrhl dne 22. srpna 1922 povolení a provedení exekuce dle Šu 19 nesp. říz. a nikoli dle zásad exekučního řádu a rovněž ve vyjádření ze dne 9. listopadu 1922 zdůraznil, že exekuce je vedena dle Šu 19 nesp. pat., a i rozhodnutí rekursního soudu uvádí, že exekuce se vede dle Šu 19 nesp. pat., jest zde, byť i se jednalo o srovnalá rozhodnutí nižších soudu, dovolací rekurs přípustným, ovšem jen za podmínek Šu 16 nesp. pat. Dle Šu 19 nesp. pat. může soud proti stranám, které příkazů, jim daných, nedbají, použiti bez dalšího řízení sám od sebe přiměřených donucovacích prostředků. Toto ustanovení bylo čl. XIII. odstavec třetí uv. zák. k ex. řádu zachováno v platnosti. Jest tedy dáno ve věcech nesporných soudu na vůli, kterého vhodného prostředku chce použiti k vynucení svého příkazu. Soud není v tomto případě vázán předpisy exekučního řádu. I když tedy dle Šu 346 ex. ř. má býti způsobu donucovacího, tam uvedeného, použito pouze při odnětí a odevzdání věcí movitých a nikoli osob, není závady, by nesporný soudce nepoužil obdobně předpisu Šu 346 ex. ř. v případě, kdy se mu tento způsob zdá býti nejvhodnějším a nejúčinnějším donucovacím prostředkem (§ 145 obč. zák.). Použily-li tedy v tomto případě, kde se jedná o odnětí děcka matce a odevzdání jeho manželskému otci, srovnale obě nižší stolice obdoby Šu 346 ex. ř., majíce za to, že tento prostředek jest dle Šu 19 nesp. pat. přiměřeným, aby se dopomohlo otci k jeho právu otcovskému, vychovávatí své dítě, ve srovnalosti se smírem ze dne 28. ledna 1921 soudem poručenským schváleným, nelze mluvit o zřejmé nezákonnosti, tím méně však o odporu se spisy neb o zmatečnosti řízení. Že by tento způsob exekuční ve prospěch moci otcovské vůči malému děcku přičil se základním právům osobním, jak stížnost vytýká, nelze nahlédnouti. Má-li otec právo, dítě přiměřeně trestati, má i právo si je přivésti do své domácnosti třeba i nuceně za pomoci soudu, jak výslovně stanoví § 145 obč. zák.

Čís. 2237.

Zajištění půdy drobným pachtýřům (zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.)

Požadovací nárok na rustikální pozemky, tvořící hospodářskou součást statku deskového. Lhostejno, že rustikální pozemky náležejí pro-